

jelentik. Jó látni, hogy az idő múlásával a szerepköreink is változnak, a fiatalok szülők lesznek, a gyerekek egyre több feladatot vállalnak, és az idősek körül ott sertepertelnek az unokák és mások unokái. A Bokor a családok családja, hol a bizalmi szint messze túlmutat azon, amit a társadalom más – akár vallásos – szegmensei is produkálnak. „Jó nekünk itt lenni” – mondhatjuk mi is Jézusnak, aki mindenhol ott van, ahol a szeretet megjelenik.

Nagy kérdése az mindannyiunk életének, hogy hogyan jön létre a változás bennünk, hogyan tudunk túllépni tegnapi magunkon. Nyilván sok-sok szegmense van ennek, de az ünnep, az együvé tartozás és a közösség adta biztonság bátorra és merészre tehet bennünket ezen az úton. Így csak az evangélium üzenetét lehet újra és újra hangsúlyozni: „Ne féljete!” Ne féljete változni, értelmetlen terheket letenni, az időt a több szeretet felé strukturálni: növekedni a párbeszédben, a meghallgatásban és a megfontolásban.

BULÁNYI GYÖRGY:

BOKORLELKISÉG RÉSZLETEK

6.2. Időelszámolás

Akinek baja van az egészségével, orvoshoz megy. Az orvos rendes munkát akarván végezni, az előadott tünetekre építve laboratóriumba küldi a páciens. Az okos elmegy a laboratóriumba, hogy az orvos megmondhassa majd neki a leletek alapján, hogy mit szabad tennie és mit nem, mit szabad ennie-innia és mit nem. A balga nem megy el a laboratóriumba, nehogy az orvos megismerve a betegségtünetek okát, megmondja a páciensnek, mit ne tegyen, mit ne egyen és ne igyon.

Akinek baja van a tökéletességgel, elmegy ahhoz az emberhez, akiben bizalma van, a lélekorvoshoz. A lélekorvos, hogy tisztán lássa a baj okát és megtalálja a gyógyítás módját, elemez. A lélekorvos sem tud tisztességes munkát végezni laboratóriumi lelet nélkül. A laboratóriumi lelet: az időelszámolás. A páciens maga készíti el. A leletnek válaszolnia kell az alapvető kérdésre: Mivel tölti idejét a páciens, mire fordítja életét, mit csinál Isten nagy ajándékával, az idővel, a napi 24 órával. Harminc napot kell elszámolnia. Ebből már lát a lélek orvosa. Látja az orvos a betegséget és látja mit kell a receptre felírnia orvosságként.

Időelszámolást napjában egyszer végzünk az elmúlt 24 órára vonatkozóan oly módon, hogy negyedórás pontossággal felírjuk, mire használtuk fel az előző nap 24 óráját. A páciens maga alakítja ki a kategóriáit /pl.:TV-nézés, Soroksár-hallgatás, kenyérkereső munka, nyelvtanulás, mosogatás, varrás, kerti munka, teológiát tanulás, stb. akármilyen...). A harminc nap elteltével támad mondjuk 25 kategóriája, amelynek mindegyike valamennyi időt emészt fel a 30x24, azaz 720

órából. Ezeket a felemésztett mennyiségeket a harminc nap elteltével összeadja, majd elosztja harminccal, s megkapja a pontos képet, hogy átlagban mire fordítja a páciens a napi 24 órát.

A bizalommal kitüntetett személy ezeket a kategóriákat csoportokba rendezi, mégpedig három főkategóriába:

Biológia

Család

Isten Ország

A biológiába tartozik az alvás, a létfenntartás (pl. evés és mosakodás), szórakozás. A családba tartozik (a pénzért végzett munka, amelyet a családért, de nem a családban végzek) a kenyérkereset, a második műszak foglalkozása (a családon belül végzett családsegítés) a gyűjtőszerep, férjjel, feleséggel, gyermekekkel, rokonokkal, a pályához felhasznált tanulás, stb. Az Ország kategóriába tartozik az imádság, tanulás, közösség, lelkipozítás, emberhalászás, karitás. E három főkategóriába felhasznált időmennyiség kiszámításával ér véget a laboratóriumi munka. Mondd meg, mivel töltöd az idődet és megmondom ki vagy

1. Kísérleti személy laboratóriumi lelete:

Biológia: 12 óra 30 perc

Család: 11 óra 15 perc

Ország: 0 óra 15 perc = összesen 24 óra

2. Kísérleti személy laboratóriumi lelete:

Biológia: 9 óra 30 perc

Család: 10 óra 15 perc

Ország: 4 óra 15 perc

A lélekorvos és a páciens egyaránt megállapíthatja, hogy az 1. K.sz. az éppen elindult kezdők kategóriájába tartozhat - megfelelő metanoia - és hittartalom, azaz jézusi tudat esetén. A 2.K.sz.-ről pedig valószínűsítheti, hogy a haladók között se akárcsak, ami az időfelhasználást illeti, közel járhat a harmadik, haladók feletti csoporthoz.

6.3. Erőm újratermelése

Isten Országát csak olyan emberek építhetik fel, akiknek van idejük önmaguk életük leadminisztrálásán túl mások szolgálatára. Ennek elsődleges feltétele, hogy a "Biológia" számára annyi időt utalványozzunk magunknak a napi 24 órából, hogy megteremtjük a fizikai, egészségi alapot a másik két főkategóriában szereplő szolgálatok számára. Egészségi állapotunktól függően lesz az időmennyiség több vagy kevesebb. Tapasztalataim szerint - rendkívüli esetektől eltekintve - a biológiára utalványozott idő nem lehet kevesebb 9 óránál. Ennyi idő feltétlenül szükséges arra, hogy biológiai erőnk nap mint nap újratermeljünk.

Ami nem megy, "erőltessük"! - ez az elv érvényes a tekintetben is, hogy minden tőlünk telhető megtegyünk annak érdekében, hogy 9 óra közelében maradjunk. Ennek az erőltetésnek azonban van egy nyilvánvaló objektív határa: nem lehet kevesebb az utalványozott idő, mint amennyi szükséges ahhoz, hogy szeretni tudjunk a

ránkbízottakat, hogy el tudjuk végezni a magunkra vállaltakat. Ha ez csak 10 óra ráfordítással lehetséges, mert 9 óra ráfordítás mellett fáradtak, idegesek, kedvetlenek vagyunk, akkor a 9 órára leszorítás értelmetlen erőltetés volna, hiszen nem öncél a leszorítás, hanem csupán a több és jobb szolgálat: a mennyiségi és minőségi teljesítmények feltétele. A halálos beteg esetében ez a ráfordítás elérheti a napi 24 órát. A nem ágyban fekvő beteg esetében azonban az időutalványozásnak napi 12 óra alatt illik lennie a még nem haldoklók esetében. Az önmagunkkal szemben tanúsítandó erőszak és objektív biológiai alapokon épülő teherbírástunk függvényében fogja ez az utalványozás megközelíteni a napi 9 vagy 12 órát.

A mondottak alapján ki-ki biztosan meghatározhatja, hogy mennyi az az időráfordítási minimum, amire törekednie szabad és kell. A jó egészségű ember átlagban napi 7 órát alszik, testápolásra fél órát, étkezésre 1 órát fordít, lazításra pedig újra fél órát. Aki a fentieket még lejjebb tudná szorítani, a heti egyszeri több órás lazítással sem fogja túllépni a napi 9 órás átlagot. Van, aki kényelmesen él (többet lazál, mint amennyi erőinek újratermelésére szüksége van). Van, aki rendszeresen - mert rendkívüli idők, amikor evésre sincs időnk, mint Jézusnak (Mt 3,20) mindenkinél adódhatnak - túlfeszíti magát, s később egészsége megrongálása és elrongálása után kétszeresen, háromszorosan is megfizet a túlfeszítésért. Mindkettő számíthat tiltakozásomra szentté avatási eljárása során. Ha a gyermekem 40 fokos lázban vergődik, könnyen lehet, hogy alig fogok egy-két órát aludni, s így fogok hozzá a másnapi munkámhoz és szeretetemhez. Megteszünk ilyesmit egy jó imádkozásért is, pl. nagycsütörtök éjszakáján, vagy egy jó buli kedvéért is, főleg, amíg fiatalok vagyunk. A tudomány iránt érzett szenvedély is kihozhat belőlünk ilyesmit - nagyon érdekes kísérletezés, kutatás esetén.

De a rendkívüli sohasem lehet rendes. Hamarosan vissza kell térni a rendes kerékvágásba. Novicius koromban, amikor észrevették előjáróim azt a hajlamomat, hogy túlfeszítsem magam a tanulásban, ezt így mondták nekem: "carissime! jobb egy egészséges számar, mint egy döglött oroszlán". A nagyon keményen dolgozó buzgó fiatal kecskeméti piarista tanárnak egyik öreg rendtársa pedig ezt mondta: "Fiatal! magát azért taníttatta ki a rend, hogy legalább 30 évet dolgozzék az iskolában. Ha így folytatja, legfeljebb 10 évig fog dolgozni tudni!" Van, aki hajlamos a magát túlfeszítésre. Akár tisztulatlan kitérni akarásból, szenvedélyből, akár igazi önzetlen, másokat szolgálni akaró buzgóságból. Az ilyeneknek mindenképpen figyelniük kell az ilyesfajta figyelmeztetésekre, mert elszámíthatják, s nem egyszer el is számítják magukat. Tönkrement idegrendszerrel, gyomorral, stb. fogják busásan elveszíteni a réven, amit megnyertek a vámon.

Szküllá és Kharübdisz, e két zátony között kellett az ókor hajósainak ügyesen elvitorlázniuk. A mi két zátonyunk: a lustaság és a magunkat túlfeszítés. Az időelszámolás nemcsak kísérleti (egyszer-egyszer egy hónapig), hanem állandó vezetése megóvhat bennünket mindkét zátonytól. A lustaság zátonyától egy-egy fontosnak átélt szolgálati cél óv meg: életemmel el kell végeznem azt a munkát, amelyet Isten tőlem vár. A magamat túlfeszítéstől az engem szeretők figyelmeztetéseire figyelés óvhat meg: Az életszentség egyik feltétele az arányos időutalványozás.

6.4. Család-szolgálat

Mivel a családnak meg is kell élnie, legalább az apának időt kell utalványoznia a kenyérkereső munkára. Mindkét szülőnek időt kell utalványoznia - a gyese-n lévő anyának többet, a munkába járó apának nyilván kevesebbet - a családépítésre. A fizikailag elvégzendő munkákra is, és a fizikailag elvégzendő munkákon túli dolgokban megnyilvánuló szeretetre is. Ha az apa munkaviszonya útidővel együtt napi átlagban 7 órát (a heti 49 órát nem öt, hanem hét napra elosztva) vesz igénybe, s a biológiára 10 órát utalványoz magának, akkor még 7 órája marad szabadon, s ezt a hét órát kell majd megosztania a „Család” és az "Ország" megnevezéssel ellátott feladatok között. Vegyük azt az esetet, hogy megfelel ez az időmennyiséget a mondott két feladat között. Ez esetben mindegyikre három és fél órát utalványoz. Egyenlő teherviselés esetén a biológiára ugyan csak 10 órát felhasználó anyának családépítő műszaka $7 + 3,5 = 10,5$ órát vesz igénybe. Kettejük részéről ez 14 óra családszolgálatot jelez: a férfi részéről 3,5 óra, a nő részéről 10,5 óra. Ennyi jut egymásra, a gyerekekre, az elvégzendő fizikai munkálatokra.

